

**UCHWAŁA NR XXVI/726/2013
RADY MIEJSKIEJ W ELBLĄGU**

z dnia 14 listopada 2013 r.

**w sprawie skargi mieszkanki Elbląga na niedopuszczalne i karygodne łamanie przepisów prawa przez
urzędników organu administracyjnego w czasie pełnienia przez nich obowiązków służbowych**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt.15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 594 i poz. 645) w zw. z art. 229 pkt. 3 i art. 237 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), uchwala się, co następuje:

§ 1. Wobec faktu rozpatrzenia skargi mieszkanki Elbląga Alfredy Tarnarzewskiej przez Radę Miejską w dniu 4 września 2003 r. - uchwała Nr IX/191/2003 - oraz braku wskazania nowych faktów i okoliczności mogących wpłynąć na sposób załatwienia sprawy, przyjmuje się stanowisko Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej, stanowiące załącznik do niniejszej uchwały, jako rozstrzygające w kwestiach podjętych w przywołanej skardze z dnia 5 stycznia 2011 r.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miejskiej do udzielenia, wnoszącej skargę, odpowiedzi i przesłanie niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Elblągu

Janusz Nowak

Załącznik

do uchwały RM Nr XXVI/726/2013
z dnia 14 listopada 2013 r.

STANOWISKO

Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Elblągu w sprawie skargi
Pani Alfredy T. z dnia 05.01.2011 roku

Komisja Rewizyjna zapoznała się ze skargą Pani Alfredy T., zam. w Elblągu, ul. Żeromskiego.

Skarga dotyczy:

- niedopuszczalnego i karygodnego łamania przepisów prawa przez urzędników organu administracyjnego Urzędu Miejskiego w Elblągu w czasie pełnienia przez nich obowiązków służbowych;
- naruszenia przepisów proceduralnych jak i materialnych regulujących kwestie użytkowania wieczystego nieruchomości.

Zasadniczym powodem skargi było naliczanie przez Gminę Miasto Elbląg opłat z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Żeromskiego w Elblągu (działki nr 27/2 i 27/7), mimo uiszczenia przez skarżącą opłat za wieczyste użytkowanie za cały okres jego trwania. Okolicznością bezsporną jest fakt, że w dniu 27 czerwca 1991 roku dokonano wpłaty za użytkowanie wieczyste w/w nieruchomości w kwocie 59 348 starych złotych za okres 1994-2068. Następnie Urząd Miejski z dniem 1 lipca 1991 roku podwyższył opłatę do kwoty 96 400 starych złotych, a z dniem 1 stycznia 1992 roku do kwoty 198 800 starych złotych. Opłaty zgodnie z obowiązującymi przepisami były aktualizowane co roku, np. na 1993 rok opłata wyniosła 391 600 starych złotych. Na rok 1998 opłata wyniosła 63,36 złotych, a na 2005 rok – 42,24 złote, co było związane ze zmniejszonymi udziałami w przedmiotowej nieruchomości. Ostatnia wpłata w wysokości 42,24 złote nastąpiła w 2011 roku; w roku następnym dokonano przekształcenia własnościowego.

W dniu 21 listopada 1991 roku dopłacono kwotę w wysokości 37 052 starych złotych, co po zsumowaniu z uiszczoną wcześniej kwotą 59 348 starych złotych i po waloryzacji daje kwotę 78,39 złotych (od 1994 do 2068 zgodnie z dowodem wpłaty). Pokryło to pełną opłatę z tytułu wieczystego użytkowania za rok 1991 (opłata zaktualizowana oświadczeniem 05 listopada 1991 roku). Średnia płaca w 1991 roku wynosiła 1 770 000 złotych.

Problem odmiennych interpretacji przepisów użytkowania wieczystego pomiędzy Panią Alfredą T. a Gminą Miasto Elbląg stał się przedmiotem kilkudziesięciu skarg, pism i odpowiedzi. Sprawa była także rozpatrywana przez administracyjne organa województwa, Regionalną Izbę Obrachunkową w Olsztynie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze, Sąd Rejonowy i Prokuraturę Rejonową w Elblągu.

Pani Alfreda T. w każdym przypadku jako podmiot swoich wystąpień ujmowała naliczanie przez Gminę opłat z tytułu użytkowania wieczystego, mimo uiszczenia przez nią opłat za wieczyste użytkowanie za cały okres jego trwania, tj. lata 1994-2068.

Skarżąca była natomiast systematycznie informowana o zasadności i słuszności postępowania organów Gminy Miasto Elbląg w kwestii pobierania wspomnianych opłat. Wyczerpująco również przytaczano podstawy legislacyjne. Także wspomniane instytucje prawa uznawały skargi za niezasadne, niedopuszczalne lub podlegające umorzeniu. W ostatnim okresie Pani Alfreda T. ponownie złożyła trzy kolejne skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie w przedmiocie aktualizacji opłat związanych z ustanowieniem prawa użytkowania wieczystego.

Wszystkie trzy skargi zostały odrzucone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny odpowiednio postanowieniem z dnia 3 września 2013 r., postanowieniem z dnia 06 września 2013 r. oraz postanowieniem z dnia 16 września 2013 r.

Wcześniej, w dniu 20 marca 2008 roku Pani Alfreda T. wezwała Gminę Miasto Elbląg do zapłaty, żądając zwrotu uiszczonych przez nią kwot w latach 1991-1993 z tytułu wieczystego użytkowania nieruchomości. Skarżąca także została poinformowana, że w świetle obowiązujących przepisów w dniu dokonania opłaty nie było możliwości zaliczenia wpłaconej kwoty na poczet całego okresu użytkowania wieczystego.

Skargą Pani Alfredy T. w dniu 4 września 2003 roku zajmowała się Rada Miejska. Uchwałą nr IX/191/2003 uznano skargę za niezasadną.

Zarówno w tym przypadku, jak i innych ocenach i decyzjach, przywoływano takie same podstawy prawne, jak również ugruntowane jednolite stanowisko judykatury.

Zgodnie z art. 238 k.c. i uzupełniającą art. 71 ust. 1 u.g.n. za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłatę roczną. Wysokość opłat rocznych podlega aktualizacji, jeżeli wartość nieruchomości ulega zmianie, przy czym nie częściej niż raz w roku.

Nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania wieczystego jednorazowa (nie dopuszczalna) zapłata skumulowanego świadczenia za cały okres użytkowania wieczystego według aktualnej wysokości opłaty.

Powyższą możliwość przewidywały przepisy uchwały nr 101 Rady Ministrów z dnia 21 maja 1976 roku. Dokonano jednak zmiany tych przepisów. 1 sierpnia 1985 roku weszła w życie ustawa z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Od 1 stycznia 2006 roku zaczęło obowiązywać rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 września 1985 roku w sprawie zasad i trybu ustalania opłat z tytułu użytkowania wieczystego. Obydwa akty prawne nie przewidywały możliwości dokonywania opłat za użytkowanie wieczyste z góry, za cały okres tego użytkowania.

Dokonywane przez Panią Alfredę T. opłaty były opłatami dobrowolnymi, zatem w przypadku ich wnoszenia były zaliczane na poczet odpowiednich należności.

Uzupełniając należy podkreślić, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie na posiedzeniu w dniu 30 września 2013 roku rozpatrywał skargę Pani Alfredy T. na bezczynność Rady Miejskiej w Elblągu w rozpoznawaniu jej skargi z dnia 5 stycznia 2011 roku. Sąd odrzucił skargę oraz oddalił wniosek skarżącej o przyznanie prawa pomocy.

Całość działań Gminy Miasto Elbląg w okresie lat 1991-2013 została zawarta w Wyjaśnieniu (17 marzec 2013 r.) do skargi z dnia 5 stycznia 2011 roku. Przedstawiona w nim chronologia sytuacyjna wraz z umocowaniem prawnym w sposób wyczerpujący ukazuje, że służby miejskie przestrzegały prawo i uczestniczyły rzetelnie w szczegółowym wyjaśnianiu wszystkich aspektów tej niełatwej i długotrwałej sprawy.

Członkowie Komisji Rewizyjnej doceniają determinację Pani Alfredy T. w dążeniu do uwzględnienia jej racji, nie mających jednak uzasadnienia prawnego.

Komisja Rewizyjna Rady Miejskiej w Elblągu uważa, że Gmina Miasto Elbląg nie „naruszyła przepisy proceduralne jak i materialne regulujące kwestie użytkowania wieczystego”. Stąd niesłuszny jest także zarzut o „nie dopuszczalne i karygodne łamanie przepisów prawa przez urzędników organu administracyjnego Urzędu Miejskiego w Elblągu w czasie pełnienia przez nich obowiązków służbowych”.

Komisja Rewizyjna proponuje uznanie skargi Pani Alfredy T. z dnia 5 stycznia 2011 roku za bezzasadną.

Przewodnicząca Komisji Rewizyjnej

Grażyna Kluge

Elbląg, 8 listopada 2013 r.

UZASADNIENIE

W dniu 5 stycznia 2011 r. mieszkanka Elbląga wniosła do Przewodniczącego Rady Miejskiej pismo dot. „niedopuszczalnego i karygodnego łamania przepisów prawa przez urzędników organu administracyjnego - Urzędu Miejskiego w Elblągu w czasie pełnienia przez nich obowiązków służbowych”.

Pismo jw. dotyczyło sprawy, której początki sięgają roku 1991, a rozstrzygnięcie swoje uzyskała ona w uchwale Rady Miejskiej Nr IX/191/2003 z 4 września 2003 r. W tym stanie rzeczy organ po stwierdzeniu w tej korespondencji braku wskazania nowych faktów i okoliczności mogących wpłynąć na już podjęte rozstrzygnięcie, stosownie do art. 239 paragraf 1 Kodeksu Postępowania Administracyjnego pozostawił go bez odpowiedzi po włączeniu do akt sprawy. Nadmieniam, że skarżąca wcześniej była już informowana o powyższej procedurze i postępowaniu z korespondencją w sprawie, która uzyskała już swoje rozstrzygnięcie a organowi nie ujawnia się nowych faktów lub okoliczności.

Sprawa podniesiona w piśmie skarżącej z 5 stycznia 2011 r., do organu trafiła ponownie 3 lipca 2013 roku, przesłana przez Wojewodę Warmińsko-Mazurskiego jako skarga, do rozpatrzenia wg właściwości przez organ.

Wobec faktu rozstrzygnięcia podnoszonej przez skarżącą sprawy uchwałą Rady Miejskiej z 4 września 2003 r. (Nr IX/191/2003), a także braku wskazania nowych faktów i okoliczności należy postanowić jak w sentencji uchwały. Nie istnieje prawne i formalne uzasadnienie do ponownego podejmowania uchwały w kwestii już rozstrzygniętej i załatwionej taką uchwałą.

Przewodnicząca Komisji Rewizyjnej

Grażyna Kluge